

Tóth Gabriella (Toga) - Mécs Gábor (Hermész):
Tát

Tátogó tátika
terem Tát terén.
Hááát...
Tudtam, tudod.
Tele tulipánnal,
telve teljesen
teveled.
Türelem.
Titkos telefon
tölti tulajdon
telkemet,
tengernyi tuja
tereli szívem.

Nahát!
Csak tátogok.
Méla némán
érintett sóhajod.
Táti növénykék
által telkedről suttogott
lelkedet értve,
bízván, nem félre,
télre hoz tavaszt végre.
Miért épp Tát?
Csak úgy!
Nahát!

Bohó kohó e vágy!
Értsd, érts,
mint halak,
az akvárium falai
falnak,
tört fény csupán
mi áthatol,
s latol minden mondatot,
csak tátogok,
hisz tobzódsz a szavakban,
míg némaságban maradtam,
mert kimondatlan tőmondatok
titkai
enyémek,
de Te érted.
Miképp a szó,
csak hangtani,
így nem mondani,
Vagy írni le.
Érezni kellene!

Legyen bármi, ha ad ihletet.
Ha Tátot, a dunai gyöngyszemet
találtál, mégis rólunk írsz kedveset,
legyen!
Karcoltál pár sor vidámat,
Szelíd mosollyal minden hibámat
viselve derengőn, merengőn
játszol a szóval, együtt velem.
Nem céltalan, kacsintós értelem,
Kacérka írásban is Te vagy az életem.
Révbe értünk Életem!